

og hun kendte nu ogsaa lidt til hans Sorger. Men allermest derfor ønskede hun nu, at hun var bleven hjemme.

III

Fru Bertha sad den næste Dag alene i Dagligstuen, da Pigen kom ind med et Brev. Det var bragt af Ministerpræsidentens Tjener, der havde Ordre til at vente paa Svar.

Hun tænkte, det var en Indbydelse, og blev højst forundret over at finde to beskrevne Sider med Ministerens egen Haandskrift. Men endnu mere overraskedes hun af Indholdet. Tyrstrup udbad sig en Samtale med hende under fire Øjne saa hurtigt som muligt.

„Hvad kan det dog være?“

Hun gik til Skrivebordet, skrev hastig Svaret bag paa et Visitkort og lagde det i en Konvolut.

En halv Time senere holdt en Droske udenfor Porten, og Tyrstrup steg ud.

Fru Bertha, der havde tilbragt Ventetiden i Uro og Spænding, tog selv imod ham ude i Forstuen og førte ham ind i Dagligstuen. Ved at se hans Ansigtstudtryk blev hun paa det rene med, at der var forefaldet noget alvorligt.

Tyrstrup saae sig omkring og spurgte med dæmpet Stemme:

„Der er vel ingen Grund til at tro, at nogen hører os her?“

„Nej, jeg er alene — men vi kan gaa ind i Kabinettet. Der er vi i hvert Fald sikre.“

„De vil rimeligvis finde Hensigten med mit Besøg meget besynderlig,“ begyndte han, da de havde taget Plads. „Jeg kommer nemlig til Dem for at bede Dem om en usædvanlig Tjeneste. Det gælder ikke private Forhold. Jeg gør derfor Regning paa, at De i hvert Fald vil optage min Henvendelse uden Mistro. Sagen er den: Jeg modtog for nogle Timer siden gennem Direktør Zaun en Skrivelse fra Enslev . . . en Skrivelse, som vi for enhver Pris maa faa ham til at tage tilbage. Men nu ligger Forholdene jo desværre saadan i Øjeblikket, at ingen af Regeringens Medlemmer